

800 let
STIGMATIZACE
svatého Františka

ZÁSMUKY
10. - 12. máje LP 2024

Bylo setkání v Zásmukách jedním z mnoha, které je nám nabízeno, nebo bylo přece jenom něčím zvláštní? Nejlépe, když posoudí každý sám. S vědomím, že každé setkání v Boží blízkosti je dobré, vzácné a milé.

Strohé podmínky dlouhodobě opravovaného kláštera s chladem sálajícím z jeho širokých zdí se však projeví jako jedinečné pojitko. Posilující vědomí františkánské prostoty, sounáležitosti, podporující vzájemné láskyplné přijetí.

V pestrém programu, do kterého se aktivně a radostně zapojilo všech zhruba devadesát účastníků, jsme mohli slavit každý den eucharistickou slavnost, adorovat, vyslechnout dvě podnětné přednášky, zúčastnit se radostných pobožností. Sloužit svou radostnou přítomností Bohu i sobě navzájem. Od školou povinných dětí až po více než stoletého otce Benedikta. V požehnaném čase, v místě s výrazným geniem loci historického františkánského kláštera, v kostele zasvěceném Stigmatizaci svatého Františka. V pestrosti celé naší duchovní rodiny vzdávat Bohu díky před Nejsvětější svátostí, při bratření u táboráku i službě a úklidu. Nebo v osobních rozhovorech, při vyhřívání na sluncem zalité zahradě, v každém požehnaném okamžiku. Vnímat sounáležitost se všemi přítomnými i v modlitbě propojenými kontemplativními sestrami II. řádu a dalšími.

Myslím, že se tady podařilo naplno projevit, že jsme skutečná, živá rodina. Duchovní, františkánsky radostná, krásná a věrná.

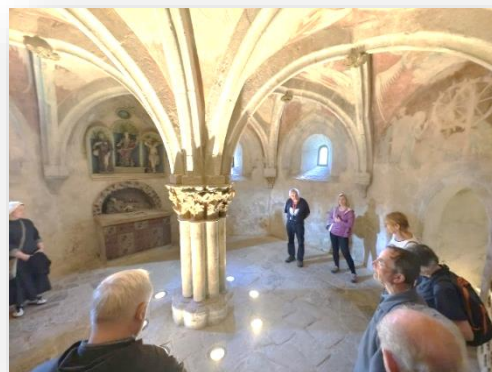
br Vendelín OFS

POUŤ

Poutníky přivítal v gotickém kostele svatého Štěpána v Kouřimi duchovní správce P Jaroslav Lízner.

Byla naplánovaná zhruba desetakilometrová pouť z Kouřimi do Zásbuk. Potvrdilo se však, že člověk míní a Bůh mění. Ke spokojenosti všech účastníků se putovalo trasou poněkud jinou, než se zamýšlelo, ale o to bylo putování zajímavější.

MŠE SVATÉ:

...sloužili postupně provinciálové minoritů – br. Piotr, nově zvolený představený kapucínů br. Vojtěch a františkán br. Jakub

Promluva P. Piotra Pawlika OFMConv. při úvodní mši svaté – pátek 10.5.2024

Drazí bratři a sestry,

dnes jsme se sešli, abychom společně promýšleli nad stigmatizací svatého Františka, které nám dává mnoho podnětů pro rozjímání a inspiraci pro naše životy. František z Assisi, světec, který zanechal hluboké stopy v historii křesťanství nám svým životem a poselstvím ukazuje cestu k větší lásce, soucitu a porozumění.

Stigmatizace, kterou František na svém těle nesl, není jen fyzickým znamením, ale symbolizuje také hlubší duchovní pravdu. Tento čin nebyl jen projevem bolesti, ale také přijetí Kristova utrpení. Je to připomínka, že utrpení a bolest nejsou vždy jen znamením trestu, ale mohou být cestou k duchovnímu probuzení a hlubšímu pochopení Boží vůle.

Když se díváme na stigmatizaci Františka, měli bychom se zamyslet nad tím, jaké stigmatizace a utrpení jsme ochotni nést ve prospěch druhých. Jsme ochotni nést břemeno druhých a být jim oporou i když to znamená, že se sami vystavíme nejrůznějším obtížím a výzvám?

Františkova stigmatizace nás vyzývá k většímu soucitu, k aktivnímu naslouchání bolesti druhých a k odpovědnosti za pomoc těm, kteří trpí. Ukazuje nám, že skutečná síla spočívá ve schopnosti položit svůj vlastní zájem na druhé místo a postavit se vedle těch, kteří ve svém životě na pokraji.

Drazí bratři a sestry, buďme ochotni nést stigmatizaci druhých, abychom mohli být světlem naděje pro ty, kteří se ocitli v temnotě zoufalství. Nechť nás jako příklad vedou k větší lásce, soucitu a porozumění v našich vlastních životech.

Františkova stigmatizace nám poskytuje nejen vzor duchovní síly a odvahy, ale také nás vyzývá k praktickým krokům ve službě druhým. Jak můžeme tedy tyto duchovní poznatky a inspiraci přenést do našeho každodenního života?

Za prvé můžeme začít tím, že budeme více vnímaví k potřebám těch kolem nás. Mnohdy trpí lidé pro nás němým utrpením, které nevidíme, dokud se nepokusíme naslouchat a pochopit jejich situaci. Malé gesto laskavosti, slovo povzbuzení nebo jen přítomnost může udělat obrovský rozdíl.

Za druhé můžeme aktivně hledat možnosti, jak pomoci těm, kdo jsou ve své situaci osamoceni, nebo znevýhodněni. To nemusí být vždy velké gesto; i drobné činy lásky a soucitu mohou mít obrovský vliv na životy druhých.

Za třetí se můžeme učit žít jednodušeji a skromněji, jak to činil František. Zřeknutí se nadbytečnosti nám může pomoci lépe porozumět potřebám těch, kdo mají méně než my a být ochotni s nimi sdílet to, co máme.

Nakonec se můžeme inspirovat Františkovou láskou k přírodě a všem stvořeným bytostem. Pečujeme o naši planetu, chraňme životní prostředí a respektujeme všechny formy života, jako dary Boží lásky.

Drazí bratři a sestry, nechme se tedy dnes nejen inspirovat Františkovou stigmatizací, ale také se snažme přenést tuto inspiraci do našich každodenních životů. Buďme světlem a solí této země, a tak projevme lásku a soucit, které nám náš Pán tak štědře daroval.

Amen

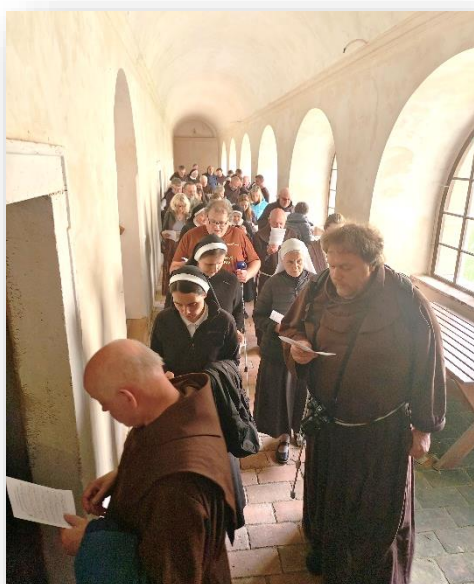

POBOŽNOSTI:

V pátečním podvečeru proběhla májová pobožnost se zpívanými litaniami.

V sobotním odpoledni byla pobožnost Stigmatizace podle vzoru chorálů z La Verny, kdy v průvodu za zpěvu přecházejí řeholníci z kostela do kaple Stigmatizace.

KŘÍŽOVÁ CESTA:

PŘEDNÁŠKY:**Svatý František a jeho stigmata (Pacifik Matějka, Th.D. OFMCap.)**

https://drive.google.com/file/d/1gVP8WBsJCq7kDg3FKA2vG0uZS9ya_SpM/view?usp=drive_link

Úvodem převezmu krátkou část z přednášky br. Bonaventury Štivarova o stigmatizaci sv. Františka, kterou přednesl v roce 2007 na sv. Hostýně (22.9.2007 Hostýn).

»Sv. František je prvním případem viditelné fyzické stigmatizace, který je v dějinách znám. Po něm pak následovala řada dalších lidí, ať už svatých, nebo těch, kterým se pocty na oltáři nedostalo, ale Pán je rovněž vyznamenal znameními svých ran. Do dnešní doby je jich zadokumentováno okolo dvou set. Jen málo z nich však mělo všech pět ran Kristových. U každého z nich proběhla stigmatizace jinak, a ne vždy víme jak.

Sv. František zůstává i v této oblasti jedinečným, neboť u něj je podrobně znám průběh stigmatizace, její okolnosti i neobvyklý vzhled jeho ran« (BŠ 2007).

Vůbec nejstarší svědectví o existenci Františkových stigmat nacházíme na pergamentu, na němž se z jedné strany dochoval autograf Františkových *Chval Boha nejvyššího* a z druhé strany požehnání, jehož adresátem je br. Lev, který také připsal červeným inkoustem následující komentář: *»Když František dva roky před svou smrtí trávil čtyřicetidenní půst na hoře La Verna k uctění svaté Panny, matky Boží, a svatého Michaela Archanděla od svátku Nanebevzetí svaté Panny Marie až do svátku svatého Michaela Archanděla v září, spočívala nad ním [Františkem] ruka Boží; po zjevení a utěšujících slovech serafa a otištění stigmat Kristových na jeho těle složil tyto chvály, napsané na druhé straně pergamentu, a napsal je vlastní rukou, vzdávaje tak Bohu díky za požehnání jemu udělené.«*¹ Dozvídáme se tu tedy, že v době před vtištěním stigmat František také sepsal Chvály Boha nejvyššího.

První veřejné svědectví o Františkově stigmatizaci však nacházíme až z pera br. Eliáše, který vedl řád v roce 1226, kdy světec zemřel. A právě při příležitosti jeho úmrtí napsal bratřím, okružní list, ve kterém stojí:

»A těmito slovy vám oznamuji velikou radost a neobyčejný zázrak. Co je svět světem, nebylo slycháno o takovém znamení, leč u Božího Syna, kterým je Kristus Pán. Nedlouho před smrtí se ukázalo, že náš bratr a otec je ukřižovaný pěti ranami, které jsou pravými Kristovými stigmaty, jež nosí

¹ »Beatus Franciscus duobus annis ante mortem suam fecit quadragesimam in loco Alvernae ad honorem beatae Virginis, matris Dei, et beti Michaelis archangeli a festo assumptionis sanctae Mariae Virginis usque ad festum sancti Michaelis septembris. Et facta est super eum manus Domini; post visionem et allocutionem Seraphim et impressionem stigmatum Christi in corpore suo, fecit has laudes ex alio latere cartulae scriptas et manu sua scripsit gratis agens Deo de beneficio sibi collato.« Citováno dle FRUGONI, Chiara. *Francesco e l'invenzione delle stimmate*. Torino: Einaudi, 2010. ISBN 978-88-06-19223-5, s. 97, pozn. 114. Lev v této rubrice událost datuje daleko přesněji než Tomáš z Celana. Svátek Nanebevzetí Panny Marie spadal na 15. srpna a svátek Michaela Archanděla na 29. září. O sepsání *Chval Boha nejvyššího* a požehnání bratru Lvovi na La Verna se zmiňuje i Tomáš ve *Vita secunda*, nijak však nespojuje tuto epizodu s událostí stigmatizace, což činí až Lev ve zmíněné rubrice. Převzato z diplomové práce Stanislav Hlaváč, *Zázrak nebo ošklivý pád z fíkovníku? Středověký spor o stigmata sv. Františka z Assisi*. FF UK, ústavě světových dějin, 2018, s. 26.

na svém těle. Jeho ruce i nohy byly jako probodené hřebý, které prošly naskrz a zanechaly [po sobě] rány a černotu od hřebů. Jeho bok vypadal jako opravdu probodený kopím a často mokval krví».²

Druhé velmi staré svědectví o stigmatizaci nacházíme V Prvním životopise Tomáše z Celana:

»Dva roky před tím, než vrátil svou duši nebi, pobýval František v poustevně na místě zvaném La Verna. Tu měl od Boha vidění: viděl muže v podobě serafa se šesti křídly, který nad ním visel na kříži s rozpjatýma rukama a nohama u sebe. Dvě křídla měl zdvižena nad hlavou, dvě byla rozpjatá k letu a dvě zahalovala téměř celé tělo. Když to blažený služebník Nejvyššího uviděl, byl pln údivu, ale nemohl si vysvětlit, co by mělo toto zjevení znamenat. Velmi se zaradoval a zmocnila se ho ještě větší radost, když zpozoroval milostiplný a nepopsatelně krásný pohled serafa, kterým se na něho díval, ale jeho ukřižování a hořkost jeho utrpení ho naplňovaly hrůzou. A tak byl jak povznesený, tak zaražený, smutný i veselý, radost i zármutek se v něm střídaly. Ustaraně přemýšlel, co by mělo toto vidění znamenat, a jeho duše se plnila úzkostí ještě více, když se snažil pochopit jeho význam. Zatímco rozumově nemohl stále do jeho smyslu proniknout a novost a neobvyklost vidění zaměstnávaly jeho srdce, začala se na jeho rukou i nohou objevovat znamení hřebů tímž způsobem, jak je krátce předtím viděl na ukřižovaném muži nad sebou.«³

Následuje pak popis stigmat, který se liší od popisu br. Eliáše:

»Jeho ruce i nohy jako by byly vprostředku probodeny hřebý, přičemž se hlavičky hřebů objevily na rukou na vnitřní a na nohou na vnější straně, na protější straně pak byly jejich hroty. Znamení totiž byla na vnitřní straně rukou kulatá, na vnější podlouhlá a bylo tam vidět kousek masa, který přečníval, jako by to byly zkřivené, ohnuté konce hřebů, které přečnívaly zbylé maso. Stejně tak byla vtištěna znamení hřebů i na nohách s přečnívajícím masem. Také pravý bok byl jakoby probodený kopím a byla v něm zatažená rána, z níž často teklo tolik krve, že jeho svatá krev prosakovala hábitem i kalhotami.«⁴

Za zmínku ještě stojí úryvek z Legendy tří druhů, sepsané dvacet let po Františkově smrti, kde nacházíme detaily o kráse serafa i zmínku o Kristově tváři:

»Tehdy se mu zjevil jeden seraf, který měl šest křídel a mezi křídly se podobal překrásnému ukřižovanému muži, jenž měl ruce i nohy rozepjaty do podoby kříže a tvář, která velmi jasně připomínala Pána Ježíše. Dvěma křídly si zahaloval hlavu a dvěma tělo až k nohám, dvě měl roztažená k letu. Když zjevení zmizelo, zůstal v jeho duši podivuhodný žár lásky, ale na jeho těle se ještě podivuhodněji objevilo vtištění ran Pána Ježíše Krista.«⁵

A nyní se pokusme trochu odhlédnout od samotného textu svědectví a zamyslet se nad pozadím celé této události stigmatizace.

Na La Verně chodí františkáni každý den procesím do kaple Stigmat, kde každý políbí kámen na zemi před oltářem, na kterém jsou vytesaná slova: **»Zde jsi, Pane ozdobil svého služebníka Františka znaky našeho vykoupení«**. Vtištění stigmat bylo zázračným dovršením jeho postupného procesu připodobnění Kristu. Od té chvíle mohl již opakovat se sv. Pavlem: **»Jsem ukřižován s Kristem«** (Ga 2, 19). Nicméně ten proces ukřižování s Kristem začal už dávno předtím.

² *OListEl* 15-19.

³ *1 Cel* 94.

⁴ *1 Cel* 95.

⁵ *Leg3Dr* 69,2-5.

a) **Již v kostele sv. Damiána v Assisi, když František hledal nějaký ideál, se Kristus zjevil mladíkovi Františkovi se svým křížem.** Z obrazu Ukřižovaného přichází výzva: Jdi a oprav můj dům (2 Cel 10). František měl jistotu, že Kristus ho volá ke své službě, i když ještě nechápal jasně smysl tohoto povolání. František se při těch slovech chvěl velikým úžasem a byl jakoby u vytržení. Připravoval se uposlechnout a cele se soustřeďoval na tento úkol. Celou svou bytostí pociťoval nevyslovitelnou změnu. A čteme: »Od tohoto dne byla jeho svatá duše jakoby zraněná a spolutrpeřla s Ukřižovaným. Od té chvíle již zůstal v jeho duši hluboce vtištěn soucit s Ukřižovaným a ... ctihodné znaky umučení, i když ještě nebyly na těle, se mu hluboce vtiskly do srdce. Když se pak František vracel domů, vypadal jako by skutečně byl ukřižovaný (2 Cel 8-11).

b) Nicméně **František se nespokojoval se soucitem s Ukřižovaným. Cítil se povolán trpět a být ukřižován s ním. Cesta jeho povolání měla svůj počátek u paty kříže a ve znamení kříže měl jít i dál.** Celano píše: »František jako Boží herold, vkročil na Kristovy cesty prostřednictvím četných bolestí a těžkých nemocí a neuhnul svou nohou z této cesty, dokud nekorunoval dobrý začátek ještě svatějším koncem. I když totiž mu docházely síly a jeho tělo bylo zcela zničené, nikdy si nedopřál přestávky na svém běhu k dokonalosti, nikdy nedopustil, aby se zvolnila přísnost disciplíny« (2 Cel 210).

František se nespokojoval s tím, že pro lásku ke Kristu Ukřižovanému neslo jeho tělo trpělivě a s radostí těžký kříž svých bolestných nemocí, ale velkodušně z vlastní vůle přidával ty nejdrsnější praktiky pokání. (LM 5, 1). A přidaly se i duchovní zkoušky všeho druhu: těžká a úporná pokušení (2 Cel 210n), skličující skrupule pro obavy z přílišného hýčkáni svého těla (2 Cel 49;116) a nakonec to nejtrpčí utrpení v podobě nesvornosti bratří ve vztahu k řeholi. A tak od chvíle svého povolání u sv. Damiána František věrně a s rostoucí láskou šel ve stopách Krista Ukřižovaného. Chudoba, ubohost, pokání: To všechno pro něj znamenalo milovat Krista, sloužit mu a pro lásku k němu být ukřižován spolu s ním.

Zde je vhodné si uvědomit důležitý detail František není postižen stigmatizací, ale jde jí vědomě vstříc. Asi nemůžeme říci, že by po ní vědomě toužil. Spíše bychom řekli, že se vpíjel do Krista. Natolik toužil ulehčit trápení, že dospěl až do bodu, kdy by jej rád převzal na sebe, jen aby ulevil v utrpení tomu, kterého tolik miloval.

Klíčem k Františkově spiritualitě je zřejmě jemu připisovaná modlitba, kterou se měl modlit před křížem u sv. Damiána v Assisi: Říká tam: *Nejvyšší, slavný Bože, osvět' temnotu mého srdce a dej mi pravou víru, pevnou naději, dokonalou lásku, hlubokou pokoru, rozum a poznání, abych zachoval tvá přikázání ... A skrze všechno, co je zde pod nebem, tě prosím, Pane, ať mou duši uchvátí ohnivá a sladká moc tvé lásky, abych zemřel láskou k tvé lásce, jako ty jsi zemřel z lásky k mé lásce. Amen.* Zemřít z lásky ke Kristově lásce! To je vrchol mystiky. Je to vrchol zřeknutí se sebe sama. Smrt sebelásce v aktivním ztotožnění s Kristem Ukřižovaným.

Důležité je všimnout si toho sousloví: »temnota srdce«. Jiní velcí mystici jako třeba sv. Jan od Kříže, by asi mluvil o »noci ducha«. František mluví o temnotě srdce. Všechno zde na světě postupně ztrácí barvy. Duše se postupně oprostuje od útěšnosti lidských přátelství, od lidských potěšení, ba i od jistoty víry. Celý svět se jako by propadá do tmy. Není nic, co by Františka mohlo utěšit. A přece

zůstává to velké tušené něco, střed vesmíru, který nelze uchopit a který je přesto skutečnější než cokoli skutečné.

Lidé si kladou otázku, »proč by měl někdo toužit po utrpení«? Jakou psychickou úchylku máme hledat za všemi těmi příběhy světců, kteří se bičovali, drásali tělo, konali neslýchané posty, ba přímo se radovali, když mohli pro Krista něco vytrpět.

Pro mě zůstává těžko překonatelným maximem Nového zákona pasáž Skutků apoštolských (14,19n), kde apoštol Pavel připutuje spolu s Barnabášem do Lystry a tam je velmi úspěšný až do chvíle, kdy se tam objeví židé z Antiochie a z Ikónia, kteří přemluvili dav, aby začal Pavla kmenovat. Následně ho po provedení exekuce vyveklí ven z města, protože mysleli, že už je mrtvý. Když ho ale obstoupili učedníci, on se zase probral k životu, vstal a znovu odešel do města, z něhož byl právě vyvečen. Tím to ale nekončí. Na druhý den sice odešel s Barnabášem do Derbe, ale když tam skončili svou misijní činnost a získali mnoho učedníků, opět se vrátil do Lystry, aby utvrzoval učedníky a povzbuzoval je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme (Sk 14,19-22).

Dovedete si představit, jaký neuhasitelný zápal musí mít v sobě Kristův učedník, který naprosto pohrdá nebezpečím bolestné smrti a stále se vrací na místo, kde ho málem zabili?

Takový oheň v sobě nosil i sv. František. Františkova proměna začala již během ročního věznění v Perugii, kam se dostal jako mladý bojovník, když ve vláce proti nepřátelskému městu upadl do zajetí. Již tam pro něj počaly hasnout všechny dosavadní životní radosti, oprošťoval se od věcí, které nesyť duši a začal zaměřovat svůj zrak na hodnoty, které člověk vidí jen v tichu a odloučení. Když je později nahý přikryt z rukou biskupa šatem církve, přijímá na sebe šaty, označené křížem. Křídou namaluje na šaty velký kříž a jde do světa jako posel velikého krále. Je nyní tak svobodný, jak nikdy předtím. Ani bití a posměch od lupičů, kteří jej přepadnou, jej nemůže přimět, aby ztratil radost, kterou jeho srdce nyní přetéká. A ještě později nosí hábit ušitý ve tvaru kříže.

Vrcholným okamžikem jeho života je však čas krátce před smrtí, kdy byl plný ran, slepý, opuštěný, vydán na pospas myším a hmyzu. Přesto právě v této chvíli diktuje svou Píseň bratra slunce, ze které číší jásot na dobrotu Stvořitele. František je člověk, který dobře pochopil výrok sv. Pavla: »Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný«. Stigmatizace je vrcholem tohoto oslabení těla, které se plně stane nástrojem pro zpřítomnění živého Kristova kříže.

Jeví se mi jako velmi výmluvné, vzpomenout v této souvislosti jiného stigmatizovaného světce, sv. otce Pia z Pietrelciny, který krátce po své stigmatizaci napsal jedné ze svých duchovních dcer Vittorině Ventrella tato slova: »Ach, jak silnou touhu nyní cítím, má nejdražší dcero, chvíli postát s Mariemi, které umí soucítit s umírajícím Pánem!« (Ep. III, p. 620). To nejsou slova slabocha, který potřebuje být utěšován při nesení Kristova kříže, to je duchovní ztotožnění s Kristem, který na kříži silně vnímá lásku těch, kteří ho neopustili! Vlastně tu naplno vystupuje do popředí spiritualita kontemplativních společenství, která intenzivně soucítí s Pánem a ponořují se ve splynutí duše do Kristových stigmat.

Ještě jiné ze svých duchovních dcer Erminii Gargani píše otec Pio: Bylo by třeba, abychom žili ještě dlouho, abychom mohli v plnosti vypít až do dna hořkost kalicha podaného Kristu v Getsemanech,

a abychom na Kalvárii odevzdali poslední doušek dechu života spolu se vším ostatním, co je třeba opustit. Má vnitřní utrpení narůstají stále více bez jediného spočinutí. Ale já vás prosím, abyste se tím ani trošku netrápili. Stačí, když víte, že taková je Boží vůle a že právě takto si přeje být milován svými tvory. Netoužím, abyste mi dávali cokoli jiného, než jen abyste byli oněmi novými Mariemi, které stojí pod křížem se svými ustavičnými modlitbami, a obětují Boží spravedlnosti Kristova utrpení, aby mi byl jednou příznivě nakloněn« (*Ep. III*, p. 758).

Velmi výstižný apel do situace Františkova utrpení s Krista přináší jiný František, a sice papež. Ten píše ve své exhortaci *Gaudete et exultate* tato slova: »Světsky smýšlejícího člověka nezajímá, když jeho rodinu nebo lidi v jeho blízkosti potkají obtíže nemoci nebo jiné nesnáze; odvrací se od nich. Svět nechce plakat; raději bolestné okolnosti ignoruje, odmítá je a skrývá. Lidé vynakládají mnoho energie, aby unikli ze situací, v nichž se projevuje utrpení, v domnění, že je možno zastírat realitu, ve které ale nikdy nebude chybět kříž. Člověk, který vidí věci tak, jak skutečně jsou, a který se nechává proniknout bolestí a ve svém srdci pláče, je schopen dosáhnout hloubky života a být vpravdě šťastný. Takový člověk je potěšen, avšak útěchou Ježíšovou, a ne takovou, kterou nabízí tento svět. Proto může odvážně sdílet utrpení druhých a nemusí před bolestnými situacemi utíkat... Umět plakat s druhými, to je svatost. (GE 75-76) Tolik papež František.

Kalvárie, to je hora svatých, to je třeba si dobře vtisknout do mysli s vědomím, že poté, co vystoupíme na Kalvárii a vrosteme do kříže, svým posledním výdechem vystupujeme ihned na jinou horu Tábor, kterou je nebeský Jeruzalém.

Velký pátek a jeho liturgie obsahují obřad klanění kříži. Jeho smyslem je vést věřící k rozjímání nad Kristovým utrpením a k soucítění ve smyslu vnitřní účasti na Kristově pašijovém utrpení. Takto již kříž není vnímán jako místo trestu, nýbrž jako oslavený kříž, prostřednictvím kterého je vykoupěn svět.

Ve slovech »odvážně sdílet utrpení druhého« je klíč k pochopení evangelního blahoslavenství plačících, kteří budou potěšeni. Smyslem tohoto sdílení utrpení totiž není dvojité utrpení, nýbrž utrpení poloviční, kdy dva spolu nesou jeden kříž.

Sjednocení vůle s Kristem při jeho nesení kříže nás činí stále více schopné přijímat protiventství, která potkáváme ve svém životě: »Nemůžeme dát Bohu nic lepšího než to, co trpíme v čase soužení a v současnosti, Kristus jako miláček duše je pro Kristova následovníka jak svazeček myrhy (Pís 1,13), který Kristův snoubenec či snoubenka nepřestává tisknout ke své hrudi. »Můj miláček patří mně a já jsem jeho (2,16), on bude vždy v mém srdci«, říká snoubenka v Písni písní. Izaiáš nazývá Krista »mužem bolesti«. On proto miluje bolesti, a ty, kteří je mají.« (*Ep. III*, s. 920). Je zvláště nablízku těm, kdo spolu s ním mají odvahu nést jeho kříž.

Svatý František však, i když horlivě vybízel k nesení kříže, a i když sám toužil ho na sobě nést, neměl rád, když toto jeho vyznamenání vycházelo nějak najevo.

2 Cel poskytuje několik detailů o tom, jak světec skrýval rány na rukou a nohou, aby nebylo vidět, co na nich má. Píše: »Málokdy si umýval ruce celé, spíš smáčel jen prsty, aby se to okolostojícím neprozradilo. Nohy si umýval velmi zřídk a velmi tajně. Když ho někdo prosil, aby mu podal ruku k políbení, vystrčil jen prsty, aby je bylo možno políbit. Někdy místo ruky podával jen rukáv. Na nohy si bral vlněné ponožky, aby je nebylo vidět, a na rány si dával kůži, aby zmírnil drsnost vlny. Ačkoli svatý otec před svými druhy nemohl rány na rukou a na nohou úplně ukryt, přesto těžce

nesl, když je někdo viděl. Pročež i sami druhové, plni ducha moudrosti, sami odvraceli oči, když někdy musel obnažit ruce nebo nohy (2 Cel 135,3-8).

Podobně je to s ranou v boku, kterou zřejmě viděl jen bratr Eliáš. Celano na to téma píše: I když několik lidí vidělo znamení ran na rukou i na nohou, jelikož šlo o místa snadno spatřitelná, ránu v boku za světčova života nebyl hoden vidět až na jednoho nikdo, a to jen jednou. Pokaždé totiž, když si světec dával čistit hábit, skrýval pravou paží ránu v boku. Někdy na probodený bok položil i levou ruku, aby onu blaženou ránu ukryl. Když ho jednou jeho druh utíral, přejel mu rukou přes ránu, a tím mu způsobil velkou bolest. Jiný bratr, který chtěl ze zvědavosti vidět to, co bylo druhým skryto, řekl jednoho dne svatému otci: »Otče, chceš, abychom ti vyčistili hábit?« Světec mu odvětil: »Ať ti to Pán odplatí, bratře, už to potřebuji.« Když se pak svlékal, díval se bratr velmi pozorně a zřetelně uviděl ránu v jeho boku. On jediný ji viděl za [světčova] života, ostatní až po jeho smrti (2 Cel 138,1-8).

Dokonce i tehdy, když už František ležel před smrtí nahý na zemi u Porciunkule a umíral, schovával si podle 2 Cel ránu v boku tak, jak to byl zvyklý dělat: »Tak ležel na zemi, svlečen ze svého hrubého roucha, a jako obvykle pozvedl svou tvář k nebi, a když celou bytostí očekával onu slávu, levou rukou přitom ukryval ránu v pravém boku, aby ji nebylo vidět. A bratřím řekl: »Udělal jsem, co jsem měl udělat, teď ať vás Kristus učí, co máte dělat vy! (2Cel 214,5-9)«

Zakončil bych dvěma citacemi. Ta první je z Legendy tří druhů (69), která nám něco poví o vnitřním nastavení ctihodného otce Františka: »Jednoho rána se František cítil být uchvácen do výšky k Bohu, vroucími serafickými touhami, zatímco něžný soucit jej proměňoval v toho, který z nevýslovné lásky chtěl být pro nás ukřižován. Bylo to kolem svátku Vyvýšení sv. Kříže, dva roky před jeho smrtí. Františkovi, ponořenému do modlitby na vrcholku hory La Verna, se zjevil Serafín. Měl šest křídel a mezi křídly vynikala postava překrásného ukřižovaného muže, jehož ruce i nohy byly roztaženy na kříž a jeho rysy byly zřetelně podobné našemu Pánu JK. Když to vidění zmizelo, Františkova duše byla proniknuta láskou a na jeho těle se vytvořila stigmata PJ Krista. Tuto událost ztotožnění Františka s Kristem nám krásně připomíná františkánský erb, na kterém nacházíme dvě zkřížené probité paže: Kristova a Františkova, a moto: »Byl jsem ukřižován spolu s Kristem«. Vnější přetvoření k obrazu Ukřižovaného prostřednictvím vtištění stigmat na la Verně. bylo bezpochyby mimořádnou milostí. František se však na ni připravoval tím, že věrně a s láskou po dlouhá léta následoval Ukřižovaného. Stigmata byla pouze božskou pečetí na celý život prožitý v následování a v lásce k Ukřižovanému. Františkán, kterému byl chyběla láska a prchal by před obětí, je živým protiřečením, karikaturou serafického světce poznačeného stigmaty.

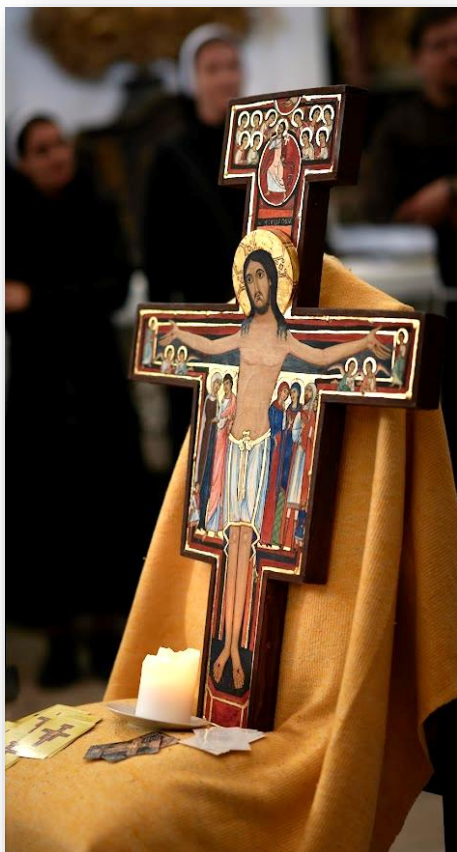
Druhá citace je z 4. listu sv. Kláry sv. Anežce České. Klára v něm píše: Kristus je odlesk věčné slávy, záře věčného světla a zrcadlo bez poskvrny. ... V tomto zrcadle září blažená chudoba, svatá pokora a nevýslovná láska, ...pozoruj pokoru nebo alespoň blaženou chudobu, nesčetné námahy a trápení, které podstoupil pro vykoupení lidského rodu ... pohlédni na nevýslovnou lásku, s níž chtěl trpět na dřevě kříže a zemřít na něm tou nejpotupnější smrtí." (4ListAn 14-23).

Kéž by tedy každého z nás uchvátila, podobě jako sv. Františka, ohnivá a sladká moc Kristovy lásky, ...abychom jednou umírali láskou k oné lásce, jako Kristus zemřel z lásky k naší lásce.

Kříž od svatého Damiána (br. Šimon Růžička OFM)

https://drive.google.com/file/d/1prYzJ_ebbOkOwIAbZwc5SCeBejpMX9KW/view?usp=drive_link

https://drive.google.com/file/d/16JhwIQX2_JSRswJst7qfZXWEbJWFOC9d/view?usp=drive_link

ADORACE:

SDÍLENÍ:

NÁRODNÍ SETKÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÉ RODINY 2024

NÁRODNÍ SETKÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÉ RODINY 2024

Viditelná stigmatizace svatého Františka byla vnějším projevem toho, co se už odehrálo v jeho nitru – sjednocení s Kristem.

Stejně tak se i v našich projevech zrcadlí stav naší duše. A snad nejvíce se to projevuje ve schopnosti podporovat jednotu a šířit pokoj.

Jak zaznělo v jedné pro promluvě během setkání: Františkova stigmatizace vyjadřuje vzácný soulad mezi jeho svobodnou vůlí a vůlí Boží.

